

Wendungen

Wendingen

Anna de Witt

In dit boek beschrijf ik gebeurtenissen zoals ik me die herinner. Een paar keer heb ik de chronologische volgorde aangepast om mijn verhaal leesbaarder te maken. Uit privacyoverwegingen heb ik de namen van de meeste personen en sommige plaatsen veranderd.

Schrijver: Anna de Witt
Coverfoto: Anna de Witt
ISBN: 978940212202
© Anna de Witt, 2014

'Er is geen reden voor angst of verdriet.'
Bhagavad Gita, hoofdstuk 18, sloka 66

INHOUD:

1. Engeland
2. Nederland
3. Frankrijk
4. Israël, Golan
5. Israël, Egypte, Griekenland
6. Nederland, Egypte, Jordanië
7. Engeland
8. Van de wereld
9. Thuis
10. Griekenland

1. Engeland

Vanaf het achterdek van de boot zie ik Nederland steeds kleiner worden. Ik heb in Hoek van Holland afscheid genomen van mijn familie en ben onderweg naar Cambridge in Engeland. Ik ga het avontuur tegemoet, maar vraag me af waar ik in hemelsnaam aan ben begonnen. Wordt dit zo leuk als ik hoop?

In Harwich staat de trein gereed die me naar Cambridge brengt waar Heather bij het station op me staat te wachten. Ik word au pair, ga bij haar in huis wonen en op haar kinderen passen.

De volgende ochtend vindt de ontmoeting plaats met de man des huizes en de kinderen: twee jongens van acht en zes en een meisje van drie. We brengen samen wat tijd door. Het is aftasten en onwennig.

Ik maak 's middags een korte wandeling door het centrum van Cambridge en pak in mijn nieuwe kamer de cadeautjes uit die familie en vrienden me hebben meegegeven bij mijn afscheid.

Op maandagochtend gaan de kinderen naar school en breng ik een bezoek aan het Cambridge College of Art and Technology, het CCAT, om te informeren welke mogelijkheden er zijn om Engelse lessen te volgen.

Rond twaalf uur is de school van Sophie uit en met z'n tweeën lopen we naar huis. Het is soms lastig haar goed te begrijpen. Als ik haar vraag wat ze wil drinken, antwoordt ze: 'Hot bini' en heb geen idee wat ze bedoelt.

Hoe vaak ik haar ook vraag wat ze wil drinken, ze zegt alleen steeds luider dezelfde woorden. In de keuken til ik haar op en vraag haar aan te wijzen wat ze wil hebben. Zo blijkt dat ze Ribena wil, limonade met warm water. Dat had ik niet geleerd op de Havo.

Als ik 's middags de twee jongens van school haal, staat op het schoolplein een vrouw die ook in de trein van Harwich naar Cambridge zat. Ik herken haar aan haar okergele jas. Ze is Nederlandse en ook au pair.

Ze stelt me voor aan andere au pairs die ook op kinderen staan te wachten: Janni, een Deense; Juliette, een Franse en twee Nederlandse meisjes. Ze zijn allemaal nog geen twintig jaar en we zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Elke dag

staan we samen op het schoolplein en dat voelt al gauw prettig en vertrouwd.

Ik schrijf me in voor een intakegesprek bij het CCAT en ontmoet daar Juanita, een chique blonde au pair uit Madrid. We handelen de formaliteiten bij het college af en drinken samen iets in een pub aan de overkant.

Het gesprek verloopt moeizaam. Juanita heeft een zwaar Spaans accent en een beperkte woordenschat maar ik vind het maar wat interessant dat ik daar als jonge vrouw uit een klein dorpje in Noord-Holland met haar zit te praten. We nemen de tijd om elkaar te begrijpen, oefenen met de Engelse taal en leren elkaar kennen.

Op maandagavond en woensdagavond volg ik Engelse lessen bij het CCAT. Het is volwassenonderwijs en iedereen is gemotiveerd. We hebben bijna evenveel verschillende nationaliteiten als personen in de klas.

Na de lessen ga ik vaak naar The Tramdepot, een Engelse pub aan de overkant van het college. We zijn daar meestal met een vast groepje van een Spaanse, Duitse en Franse vrouw, en een Spaanse, Chinese en Vietnamese man. Juanita is er meestal ook. In de pub is vaak een bandje dat daar repeteert, Ierse volksmuziek speelt en zorgt voor een gemoedelijke sfeer.

Ik ben de enige Nederlandse in het gezelschap en voel me daar prima bij. De Nederlandse au pairs op het schoolplein vertellen me dat zij met een groep Nederlanders optrekken. Ik heb er geen behoefte aan me bij hen aan te sluiten; ik ben immers niet naar Engeland gegaan om Nederlanders te ontmoeten.

Door het contact met de studenten en au pairs gaat mijn Engels met sprongen vooruit en ik ben meer dan content met de internationale vriendenkring die ik in korte tijd heb opgebouwd.

Ik leer fietsen aan de linkerkant van de weg en rijd al snel door Cambridge met Sophie bij me achterop alsof ik nooit anders heb gedaan. In mijn vrije tijd leer ik de stad verder kennen, bezoek ik de colleges van de stad, het museum en de markt.

Het gaat goed met de kinderen en Sophie noemt me haar 'briljante kindermisje', alleen blijft het lastig om activiteiten te bedenken die ik met de drie kinderen samen kan doen.

Sophie is erg jong en een klein poppetje en de jongens willen het liefst hun energie kwijt met voetballen, rennen en kattenkwaad uithalen.

Met Sophie bezoek ik één middag per week een speelmiddag van de kerk, omdat haar ouders dat graag willen. Daar heb ik de gelegenheid om met Engelse moeders te praten over het Engelse dagelijkse leven. Deze vrouwen zijn zeer conservatief, zo ontdek ik al snel.

Regelmatig gaan Sophie en ik naar het zwembad of wil Sophie spelen met haar buurlingen. De jongens breng ik één keer per week naar zwembad en zo vaak als het kan voetballen we samen op het gras van Parker's Piece.

Het gezin heeft een grote schapehond waar niet of nauwelijks naar wordt omgekeken en zij terroriseert de achtertuin door overal haar behoefte te doen.

Het huishouden is chaotisch en de familie brengt weinig tijd met elkaar door. Het is totaal onvergelijkbaar met mijn ouderlijk huis waar we altijd gezond en gezamenlijk aten en de weekenden samen of met familie doorbrachten.

Hier eet ik vaak alleen met de kinderen aardappelwafels met bonen in tomatensaus of een stuk kant-en-klare broccoliquiche met een paar vissticks. De ouders eten meestal later op de avond met z'n tweeën een veel gezondere maaltijd. Onbegrijpelijk.

Af en toe ben ik 's avonds bij de familie om op de kinderen te passen maar meestal ben ik vrij en brengen de ouders de kinderen naar bed. Dat lijkt het enige moment te zijn dat de ouders samen met de kinderen zijn.

Ik werk veel meer uren dan de andere au pairs en krijg het minst betaald. Met een schoonmaakbaantje erbij heb ik meer inkomsten en kan ik meer ondernemen.

Vrijdagavond is het vaste prik om naar The Anchor te gaan, een pub in het centrum van de stad. Daar tref ik altijd bekenden en ik ontmoet er nieuwe mensen. Het is elke keer een verrassing welke nationaliteiten er zijn, want er zijn mensen van over de hele wereld.

Met onder andere Juanita en Janni maak ik met de Club International in de weekenden uitstapjes naar Londen, Oxford, York en Canterbury en ontdek ik meer van Engeland.

Cambridge is echt mijn thuis en ik voel me er als een vis